

LYŠKÁNORA 2

Nepravdivý liscannorský občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Zimosmet' 1033

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Bratři ve zbrani! * Mallikornské návraty * Lyrický epos o Skoggothovi *

* Bratři ve zbrani! *

Právě jste odložili sekery, meče, válečná kladiva, řemdihi, luky, ale také luga a řemdlichy, hole, někdo i hrábě a držíte ve svých mozolnatých družinických tlapách druhé číslo Lyškánory, nepravdivého občasníku Nurnské družiny, který vznikl z potřeby lepší informovanosti hrdinů pro živé dokreslení dobové situace a zpestření života liscannorského. Proto bych zde rád uvedl několik řádek o tom, proč vlastně Lyškánora přichází, co se od ní dá čekat a komu je určena.

Lyškánora se sepisuje v Liscannoru, momentálně, vzhledem k tomu, že starosta obce odjel na delší čas kamsi do vysokých hor, aby se zdokonalil v řemesle chodeckém, je místem shromažďování písemností a kolébkou Lyškánory sklepení domu č.p.2, který je v majetku Rollandy Rugorské, rozené Rhyderské, avšak vydávání listu jsem si prozatím vzal na odpovědnost já, Lynhaard z Rugornu, strýc Jacobův a muž, jenž jest občas nazýván Chobotnicí d'ábelskou. Avšak má osoba je kromě velice průměrné inteligence známá také tím, že se staví velmi ostře a kriticky k nešvarům a chybám jak Nurnské družiny samotné, k jejím členům, tak i k různým žebrákům a bezdomovcům, či k ostatním lidem, žijícím na území obce, nebo na okolních samotách, patřících pod její správu.

Původem poněkud neobvyklého názvu Lyškánora je, ostatně jak se objevuje v elfonacionalisticky laděných Zápisích Llandaffových, občas uveřejňovaných Llandaffem z Quonsettu z obce Liscannor, staré elfi označení

pro údolí, v němž Liscannor vznikl. Údolí Lyškánora, neboli Liščí Nora, bylo vzhledem k místnímu obyvatelstvu pro svou výhodnou zeměpisnou polohu, přirozené obranné vlastnosti, tvořené řekou a lesem a vzhledem ke skutečnosti, že tudy odedávna procházela přímořská kupecká cesta, považováno za jakousi oázu klidu, míru a bezpečí. Chce-li se někdo dozvědět více o vzniku slov Liscannor, Nurn nebo třeba Gwendarron, necht' si přečte myšlenky pana Llandaffa Q., které jsou jistě k máni i v zaprášených regálech Nurnské knihovny. My sečtělí, kteří si uvědomujeme nesmírnou důležitost uchovávání a spisování historie a děláme pro to mnohdy všemožné, ačkoli jsme snad jenom chobotnice d'ábelské, my už je známe.

Tedy tedy něco více o tom, proč vznikla Lyškánora, což úzce souvisí zejména s Historií Nurnské družiny I. a II., dokonce částečně i s Dobrodružstvím Pepena z Ruindoru, bestselleru od malíře a literáta, pana A.Ruindorského. Myšlenka, spisovat Historii Nurnské družiny, vznikla někdy kolem roku 1020, a jejími patrony se stal můj synovec Jacob chrabrý z Rugornu a jistý Halk smírný z Erinu, jehož jsem, žel, neměl nikdy příležitost poznat. Vedla je k tomu touha uchovat vzpomínky na časy dávno minulé, na mrtvé druhy, na události, které se kdysi staly a které už tehdy zapříčinily jiné příhody, které se dějí právě dnes nebo je teprve čas přinést. Je celkem jisté, že se vždycky najdou ti, kterým o žádné dějpravectví, tajemno a romantiku, již se na stránkách těchto děl najde dost a dost, vůbec nejde. Jde jim jen o bezpracné obstarávání peněz a nezasloužené

získání moudrosti mistrů cechovních řemesel a věd. Charakter a lidská tvář není pro takovéto osoby důležitá. Kdyby se svět řídil jejich zákony, byla by zeměplocha zamořena bezchybnými beztvárnými monstry, pokud by vůbec někdo přežil, a krajina by tonula v cárech šedivých jedových výparů neskutečné magické války. Z toho plyne, že Historie Nurnské družiny, stejně i jako Lyškánora a jiná díla, nejsou, ač někteří se tak mylně domnívají a pochybně si přivlastňují část zásluh nebo nějaké majetnické podíly, jakýmsi darem všech pro všechny, ale zcela bez jakýchkoli servítek darem autorů zejména pro sebe a pro ty, kteří si uvědomují důležitost tohoto druhu tvorby a patříčně ji ctí. K tomuto jje třeba ještě říci, že autorem knihy není ani v nejmenším ten, kdo na vyžádání napíše několik stránek syrového textu, ale ten, kdo má k historii a tvorbě upřímnou úctu, nehledá v nich jen prostředek k zvyraznění svých ideálních a takřka nadpozemských vlastností, kdo neváhá obětovat mnoho hodin práce, probdělé noci nad opravami takřka neopravitelného a vlastní peníze proto, aby se dílo vůbec zrodilo.

Přesto se najdou lidé, kteří hned vypočítávají, že cena knih je příliš vysoká a dávají tak najevo, že se je tvůrci pokoušejí odříct. Přitom ani nevidí, že každý z autorů, ač je to zcela paradoxní, platí za zakoupenou literaturu úplně stejnou cenu, ačkoli by to ani nebylo třeba. Nedávno někdo prohlásil o jistém díle, týkajícím se Nurnské družiny, že jde o fámazdat. Pak si ale klidně knížku koupí a dá si ji do vitríny. Dále jsem si všiml jisté skupiny lidí, a má, myslím si, hrdá povaha si toho nemohla nevšimnout. Člen této sorty, dostane-li se mu do ruky nějaká písemnost, nejprve bez jakéhokoliv zamyšlení přelétne text očima. Ve chvíli, kdy narazí na své jméno, rychle se přesvědčí, zda se o něm píše jako o udatném, dobromyslném a ardasanský d'as ví co ještě a potom pergameny uloží do nějaké zaprášené hluboké truhly. Běda však, není-li něco podle jeho mnohdy zřejmě vysněných představ. Je jasné, že každá kniha, stejně jako cokoli na tomto světě, má své přátele i odpůrce. Potom však ať odpůrci, kteří nemají na myslí blaho všeobecné, ale jenom pokrytecké blaho své, dají od cizích prací ruce pryč

a raději se soustředí na to, aby vytvořili něco vlastního, co vznikne podle obrazu jejich. Potom ať veřejné mínění dá najevo, kde leží pravda.

Zpátky ale k Lyškánoře. V tomto občasníku, který je vydáván výhradně pro potřeby liscannořanů a členy Klubu přátel Historie Nurnské družiny, který ani není potřeba ustavovat, protože každý sám dobře ví, kdo kam patří, budou nadále vycházet některé novinky, ale hlavně nové historické záznamy z družinových výprav. Budou tištěny přesně tak, jak je autor napsal, bez oprav chyb a cenzury, aby každý měl možnost dát autorovi písemné připomínky k přepracování či opravě některých pasáží, popřípadě i označení pravopisných chyb. Tím by se mohla zkvalitnit a zpřesnit faktická stránka textů Historie Nurnské družiny. Dokonce by to mohlo usnadnit a urychlit závěrečnou fázi přípravy knihy k vydání.

Tím bych asi uzavřel svůj proslav k bratrům ve zbrani, kteří používají fantazie a vlastního nespoutaného myšlení ku slávě Nurnské družiny. Na závěr bych chtěl říci jen tolik, že jsem vše napsal z pohledu neobyčejně pohledné chobotnice d'ábelské tak, jak to cítí každým coulem svých d'ábelských chapadel a doufám, že žádná z těchto řádek nezůstane nepochopena...

Lynhaard z Rugornu, 1033

* Mallikornské návraty * [Traven 1029 Čagdan ze Zajsanu]

Tento příběh začíná jednoho neobyčejně teplého jara v jedné neobyčejně vesnici. Slunce se už několikátou hodinu plazí po rozpečené nebeské cestě a ranní ptáci se už dávno skryli před jeho palčivými paprsky v korunách stromů. Jelikož lidé, alespoň většina z nich, nenalezli zálibu ve skrývání se v korunách stromů, vymysleli k tomuto účelu hospody. V naší neobyčejně vesnici je také jedna. Neobyčejná.

Tady si dobrodruzi liscannorští zrovna utahují z Jeremiáše, který šourá své chlupaté hoblíky

nohy od výčepní stolice ke stolu s nejzarputilejšími liscannorskými ochmelky, ruce vždy plné korbíků. "To ani nemusíš vytírat podlahu, co? Ty to šuruješ za plnýho provozu", tlemí se elf Krak, až jsou mu vidět prožrané stoličky. "No ale především jsem si tady pod nehet zarazil takovouhle třísku ze špatně ohoblovaného prkna", pokládá hobit korbele s čepicí z pěny na stůl a ukazuje s přeháněním velikost dotyčného kusu dřeva, který ho zranil. "No jo, to je jako pracovní úraz. To je jako kdyby sem se já praštil řemdlíhem", mudruje Kall Corey, vzpomínaje na své těžké začátky, kdy se musel ohánět všelijakými zbraněmi. Zanechává ale řeči, neboť, jak známo, kdo dopije svůj půllitr jako poslední, platí další rundu. "Kakraholte, Jeremy, to pivo je ale teplý, že se nestydíš", znechuceně kriví tvář chodec Rolld hned po prvním loku. Hostinský Jeremiáš se zatvářil dotčeně: "Co bys nechtěl, ožralo, v těchhle vedrech. Mám ve sklepe pěkněj hic a ten led, co jsem si nechal poslat z Nurnu roztál už na půli cesty". Utírá sklenice a staví je do regálu. "Ty si radši rozmysli, koho budeš volit zejtra za starostu namísto tvýho chudáka bráchy Yorga". Rolld smutně kouká do teplého piva. Kolem sedící chasníci liscannorští pokyvuji hlavami a závidí Sarimovi. Ten si dnes do hospody přivedl svého domácího sluhu Jozlina, který má za povinnost stát vedle svého pána a neustále ho ovívat velkým listem, dovezeným z jižních lesů, aby měl Sarim v hostinci pohodlí. Dostává za to tu a tam srknout ze Sarimova korbele.

"Nazdar vespolek", rozráží dveře hostince jeho zakladatel, kroll Jacob. "Láhev kořaly, hospodo!" A hned jak se usazuje, začíná promlouvat hostinskému do duše. "Nechci ti mluvit do funkce hostinského, ale s tou hromadou hnoje, kam choděj hosti čurat, bys měl něco udělat. Začíná to v tom horku smrdět pěkně daleko". "Bať, však ti to novej starosta vytmaví", blekotá ze svého oblíbeného místa na svého bratra podnapilý hobit Barnabáš. "Já jdu k volbám hned ráno, a hnedka taky zvolím..." "Kuš, tohle si nech pro sebe, já taky nikde neroztrubuju, koho zvolím", dí na to druid Sarim, který by v těchto parných dnech měl rozhodně nosit na hlavě slamák proti úpalu. Jacob překvapeně vzhlédl od kořalky a praví připilým

hlase: "Cožes to povídal, Sarime? Ty a volit? Jsi přeci z lesa, ne? Tak si zvol svýho lesního starostu, klidně si to zorganizuj. Vsadím se, že tvůj Synek tě volit nebude, když jsi mu chudákovi nedal ani jméno, cha". Sarim koulí očima, skřípe zubama, mumlá něco o problémech a usrkává ze sklenice svůj oblíbený líkér z jehličí. Pak ale kdosi zavádí hovor jinam. "Hele, hele, a co tenhle Torp, ten volit může, když si přivedeš tu poběhlici, Wenoru?" Jacob se toho hned chytá: "No jo, to si ten kudůk chce založit hampejz či co? Nebo nám ji chce půjčovat, he hé?". Torp vstoupil do dveří. "No tady ho máme, pokrytce, celou dobu se tváří jako nevinátka a skončí s takovou... v domě. To jsem jí zrovna včera viděl", začíná se Jacob dostávat do nálady, "jak si to šine po cestě z Nurnu a chrastí penězma". Významně pomrkává po ostatních. "Jestli ona nebyla něco vydělávat, když se teď Torp bojí chodit s kamarádama na výpravy". Uražený kudůk rozhořčeně protestuje. "Dyt' to nejni vůbec žádná pravda, ty zvíře tupý. Mě a můj drahou Wenorku živí ten jablčnej sad za naším domem. A co se minulosti mojej ženy tejičí, tak to už je dávno pryč". A jímá se zpívat.

Bulivá píseň Torpa Katzbalgera

(Na motivy lidových písní
západogwendarronských, jak ji zaznamenal
Jacob z Rugornu)

Já tadý nébudů
sklidil sem vóstudů,
že sem se růzplakál žalém
Všecky sem miloval,
každej ňa hůbovál,
tů, že sém būlilů králém

Už s vámá nēpuďů
zabījēt vóbludů,
jednó vām mám totiž za zlý
Prēj moję Wénorá
jé strašná pótvorá,
že se přēj hnēd' s každým mazlí

Já s vámá nēmluvím
zá vašē pómľuvý,

vonó se totiž hnēd' pozná
Když lehá ná ložē,
ták jenóm prótožē
voná je strášlivě hodná

Toho dne byly na Torpovu počest vypity hned tři soudky. Hned následující ráno se všichni majitelé domů, srubů, stavení, chat, chalup i chatrčí v Liscannoru sešli k poradě o novém starostovi. Nikdo totiž nechtěl opakovat situaci z minulého podzimu, kdy se na pozemcích obce mohl roztahovat kdejaký obejda se stanem, jelikož mu to neměl kdo zatrhnout. Vzhledem k velkému horku chtějí mít všichni volby co nejdříve z krku. Zvláště po té, co Jeremiáš otevřel hospodu už nemá nikdo stání a tak je po nedbalých volebních projevech pouhými dvěma hlasy zvolen Tikelský pan Barnabáš, který o starostovské pocty nikterak nestál. "Tak já vám teda synci děkuju a teda slibuju, že teda to...", neví chvíli co říct "...že se u mýho bráchy bude točit dobrý pitivo". Následuje úprk do hostince. Tam všichni setrvávají až do oběda. Ve chvíli, kdy novopečený starosta čtvrtí urožněnou kachnu, vstupuje do hostince zbrojnoš s vyobrazením jablka na štítě a smeká uválenou čepicí.

"Dobrý den, jsem Meluzín, zbrojnoš a posel mistra Gnota ze Smutně, pána na Lidomlatech a Zátoklepech, mocného správce a milovaného pána ve službách krále Arana z Argyllu. Kde bych tu našel Nurnskou družinu?". "Jsi tu správně, mladíku, posaď se a dej si s námi", zve hosta malý starosta a předkládá před něj kačení stehýnko.

"No a teď, pověz nám, co tě přivádí?", otírá masná ústa Barnabáš a povoluje knoflíky na vestě. "Mhm, hm", polyká poslední sousta Meluzin. "Ta kachna byla opravdu vynikající, jako od maminky, smím-li to tak říct. No. Ale teď k věci. Můj pán má v poslední době spoustu starostí se sousedy a vašim úkolem by bylo tyhle potíže odstranit... Tedy, doufám, že mi rozumíte. Platba samozřejmě v hotovosti, a nebojte se, že přijdete zkrátka. Známe dobře vaši cenu a jsme ochotni ji respektovat. Slyšeli jsme ostatně o vaší slavné výpravě do naší země Mallikornu před deseti lety a

víme, že od té doby váš věhlas jen získal na lesku. Chceme ty nejlepší služby a jsme ochotni za ně velmi dobře zaplatit". "A co to je, ty služby, a co znamená dobře zaplatit", ptá se nedůvěřivý kouzelník Erlanth Linfalas. "Podrobnosti vám naneštěstí nemohu sdělit. Všechno se dozvíte osobně od mého pána Gnota. Rozhodnete-li se ovšem jeho nabídku přijmout. O čemž nepochybuji". dodává ještě. "Se poradíme", odpovídá Corey Kall a Nurnští se slézají u jednoho stolu a dávají hlavy dohromady". Chvilí je slyšet zmatený šepot. "A co odměna..." "No já nevím..." "Jdem do toho..." "Beze mě..." Nakonec část dobrodruhů souhlasí s cestou do země Mallikorn, kde budou oznámeny další podrobnosti.

Následujícího jitra se před hostincem U hrocha schází vybraná sešlost Nurnských hrdlořežů. Za vůdce je zvolen opět po dlouhé době Jacob chrabrý z Rugornu, který již nemá v družině vážnějších odpůrců. Po jeho boku se na výpravu vydávají za řinčení zbraní a zpěvu hrdinských písní i tito chrabrí mužové: Rolld z Erinu, bratr Yorgův, který po každém hází prasátka ze svého chodeckého meče, Sarim z Gorůdyje, kterému se v příšerném horku potí vysoké čelo takovým způsobem, že si jej musí neustále otírat červeným kostkovaným kapesníkem, jeho věrný skřet Jozlin, skvrna na štítě nurnské cti (byť jedna z mnoha), trpaslík Bramir, bratr Farinův, který nad tím vedrem zplna hrdla kleje, až mu drobečky od snídaně létají z vousů, zastrčených za opaskem, Krak z Álfheimu, který se již vzpamatoval z ostudy, kterou utrpěl jako vůdce výpravy Merionem, Barnabáš Čipera z Tiklu, který se ještě nevzpamatoval ze své nové funkce a proti svým zvyklým neobyčejně zamlklý, kroll Rviz, o kterého mají ostatní strach, neboť v případě zakopnutí mu hrozí reálné nebezpečí, že si své válečné kladivo vrazí do žaludku, jelikož je stále nosí za opačný konec, dále Rvizův kolega z liscannorské skládky, hobit alchymista Atir z Arteinu, který se jako nováček ještě rozkoukává. Nechybí ani všemi oblíbený Erlanth Linfalas, který se oběma rukama zálibně přehrabuje ve své čarodějné knize a ještě si brousí nová zaklínadla a konečně trpaslík Páin, který by pro svoji

nenápadnost mohl být klidně i zlodějem. Ostatním se osud výpravy zdá příliš nejistý a tak raději zalézají do svých příbytků. Zloděj Čagdan se si to pro změnu šine po cestě do Nurnu, kde již několik týdnů hledá příhodnou dívku za účelem ženitby. Cesta rozkvetlým gwendarronským venkovem rychle ubíhá a po překročení lehce ponurých hřbetů černovršských hor se před družinou rozprostírají pláně Mallikornu. Pro Nurnské je to návrat po třinácti letech, neboť právě tolik již uplynulo od výpravy, při níž se Nurnská družina významně podílela na záchraně Mallikornu před vážným nebezpečím. Tyto dny však pamatuje již jen zjizvený bojovník Jacob z Rugornu. Od tehdejší výpravy se ovšem Mallikorn značně rozrostl a jeho moc zmohutněla. Jacob to zde téměř nepoznává. Meluzin záhy odbočuje z hlavní cesty směrem na Lurgraps, kde se ve stínu Černých vrchů prostírá kraj jeho pána Gnota ze Smutně.

"Tak co to tu máme za ceduli?", povídá Jacob, vůdce výpravy. "Zá-to-kle-py", slabikuje namáhavě kroll. Kousek za vesnicí je vidět vrch Smuteň s tvrzí z kamene. "Zde sídlí můj pán, hned vás k němu odvedu", ukazuje na kopec Meluzin a Nurnští jej bez odporu následují. Meluzin je zavádí bez okolků do hodovní síně, kde jsou přijati mužem rozhodné tváře. Kolem něj sedí jeho rodina, žena Zlatice, tři synové, Gnat, Gont, Gnor a mladičká Gnitil, jeho dcera. "Vítejte na Smutni, chrabří hrdinové", vítá dobrodruhy z Liscannoru burácivým basem pán tvrze Gnot a jasným gestem posílá služebnictvo ze sálu. "Tak vo co kráčí, pane Gnot. Prej pro nás a naše zbraně máte nějakou tu práci", haleká chodec Rolld a všichni straží uši k poslechu. Každému je jasné, že slovo práce bylo míněno jen v žertu. Vždyť to, co Nurnští provozují, se prací dá nazývat jen stěží a i kdyby se toho někdo opovážil, lze říct, že je jen dobře, že je Nurnským práce zároveň koníčkem. "Již léta žijí se svým sousedem Ochrotem z Kypřína ve sporu. Jedná se o moji vesnici Kamenov, na kterou si Ochrot činí neprávem nárok a nedávno ji dokonce obsadil svými žoldáky". "Tak podívejte se pane Gnot. My za tím Ochrotem klidně pudem a jeho hlavu vám donesem. A kolik by to jako koštovalo?", ptá se Bramir, trpaslík nejhrubšího

zrna. "No pánové, nechápejte mě přece špatně. Ochrotova smrt by mi přinesla jen samé problémy. Je to přece jenom šlechtic a jeho smrt by byla jistě důsledně vyšetřována. Jediné na čem mi záleží je můj majetek". "I nám", pohotově mu skáče do řeči Sarim, ale mezitím Gnot pokračuje: "Bohatě mi bude zatím stačit, když vyženete Ochrotovi žoldáky z Kamenova". "A poslyš, patří ti vesnice Kamenov vůbec", ptá se moudře kroll Rviz, kterému vrtá hlavou, proč Gnot nehledá ochranu u svého krále Arana. "Můžete se na to klidně přepat v hlavním městě Argyllu u správce pozemkových listin. Jestli se dívíte proč nežádám o pomoc svého vladaře, pak vězte, že hlavní město je daleko a královi vojáci mají jiné starosti", sebevědomě odpovídá krollovi hradní pán. "Zatím přijměte mé pozvání k tabuli". Následuje obvyklá žrhanice. Když všichni dopili, dojedli, dokrkali a domlaskali, stáčí se řeč na finanční vyrovnání. "Chápu, že každý má svou cenu", povídá Gnot a pokračuje: "Za vyhnání Ochrotových žoldáků vám dám 15.000 zlatáků. Je tam jen pár umouněnců s meči a ti vám jistě nebudou vážnou překážkou. Nemusím vám doufám připomínat, že nesmíte jednat mým jménem. Z tohoto důvodu se také ubytujete v hostinci v Lidomlatech. Tam vám také bude vyplacena odměna". Nurnští bez okolků nabídku přijímají a jdou se ubytovat. "Ty velkej, počkej ještě chvíli", chytá u východu ze sálu za rukáv Gnot Jacoba. "Počkej na mě o půlnoci u velkého kamene za vsí, nebudeš litovat". Jacob si cestou do vesnické hospody jeho slova přemílá v hlavě a nad skopovou kýtou se při večeři o Gnotově návrhu zmiňuje Rolldovi a Sarimovi. "V tom bude nějaká lumpárna", hodnotí situaci Sarim a tře si kůži na hlavě. Přesto jsou všichni tři krátce po dvanácté u menhiru. Čeká tam na ně postava v plášti. "Koukám, žeš přivedl kamarády", spustil hned bez pozdravu Gnot. "Tvoje věc. O peníze se budeš muset rozdělit". "To je můj problém. Teď spust', co máš na srdci." "Drzost a hrubiánství mého souseda je mi již léta trnem v oku", uvozuje svou řeč rozvláčně Gnot. "Jakákoliv újma, která mu vzejde je proto mým potěšením. Byl bych rád, kdybyste se o nějakou tu nehodu postarali i vy." I v nočním chladu chápou ostřílení Nurnští rychle.

"Na jaké cíle máme útočit, pane" zní jasný dotaz. "Na polích je úroda, seníky také nejsou prázdné, a v tomhle horkém počasí se stane občas nehoda...éééé... Dva tisíce pro každého." Smlouva je rychle uzavřena podáním ruky na kamenité venkovské cestě. Tři spiklenci se vrací zpět do hostince a budí své druhy.

Ještě hluboko za tmy se všichni vydávají k nic netušící vesnici Kamenovu. Políčka kolem vesnice jsou obehnána kamennými zidkami. U jedné takové si Krak s Rvizem nechávají těžké torny s jídlem, aby se jim šlo dál pohodlněji. Po očku je přitom sleduje Gorůdyjský druid Sarim, ale nic neříká. Ostatní se zatím přehupují přes nízké zidky a potichoučku se plíží do spící vesnice. Vzhledem k tomu, že je kolem třetí hodiny ranní se svítí pouze v horním patře hostince. A v tomto světle je vidět obrys postavy procházející se po návsi. Na ostří jeho halapartny se leskné odraz měsíčního světla. "Tsst, to je určitě jeden z vojáků. Já a Sarim se ho pokusíme sejmout zdálky a ty Kraku ho kdyžtak probodneš", říká ostatním potichu chodec Rolld a Krak si vyndává břitký meč z pochvy. Rolldův plán je vzápětí naplněn. Nebyl to voják. Byl to ponocný, který řádně vykonával svůj úřad o čemž svědčil roh, zavěšený u jeho pasu. Ted se válí v rychle se zvětšující kaluži temně se lesknoucí krve. Ještě než zemřel stačil však ponocný smrtelně zachroptět. Naneštěstí hodně nahlas. V okolních domech se rozvěcí. "Něco se stalo Hučiborovi!", ozývá se ženský hlas. "Starej, běž se tam podívat a vem si lucernu. S takovými a podobnými výkřiky se sbíhá na Nurnské tlupa vesničanů, ozbrojená vidlemi, cepy a kosami. "A kruci to nebyl Ochrotův žoldák", komentuje zčásti své dílo Rolld a to již skuteční žoldněři vyběhají z hostince. "Hej, vesničane, zastavte boj, nic vám neuděláme", řve kroll Jacob a snaží se zatím jen bránit. "Zabili Hučibora, dojděte pro Zombra, ten jim to vytmaví", křičí vesničane a dále útočí na Nurnské. "Povídám ti, nech toho ty votrapo, nebo ti zmaluju vobličej", řve Rolld na jednoho vesničana, který na něj útočí klackem. Vesničane je buďto šilený nebo velmi odvážný. Když mu Rolld mečem přerazí jeho klacek, neváhá a běží si pro vidle. Ty mu již chodec neláme a raději ubožáka

provrtává skrz nazkrz. Nutno podotknout, že ne všichni Nurnští se snaží zabránit masakru. Trpaslík Páin rube několik vesničanů se zjevnou chutí. Jako černá ruka řadí mezi vesničany i Sarimův skřet Jozlin, mohutně povzbuzován svým pánem. Trpaslík Bramir mezitím vtrhává do hostince a střetává se s prvními vojáky. Dostává se tak do těžké situace, ale žoldáky postupně zatlačuje až do doby, nežli se mu dostalo pomoci. Poslední voják se otáčí a utíká oknem pryč přes pole. Je však dostižen Rolldem, který platí za nejrychlejšího muže v družině, a ze zadu probodnut. Mezitím dobíhá i kovář Zombr, který si přes noční košili stačil přehodit i koženou zástěru. "Zombr, je tady Zombr, ten těm vrahounům ukáže", radostně volají prořídle řady masakrovaných vesničanů. Neukázal. Chvilí se sice statečně bil s Jacobem, ale ten jej nakonec bez problémů poslal k zemi v bezvědomí. Je po boji. Zombr je svázan a vesničane v panice utíkají do přilehlého lesa. "Navrhuju vyslechnout Zombra", radí Erlanth a všichni čekají až se kovář probudí z limbu. "Tak už se prober!" volá Sarim a leje na omráčeného kováře škopek vody. "Brrr, co je? Vy vrazi", koktá kovář vyděšeně. "Zabili jste přes tucet nevinných lidí. Tady leží Bryndal, Konopník, Šmajdal a tady je Pižďuch", bloudí zrakem po mrtvolách svých sousedů, s nimiž ještě večer seděl u piva. "Moc se tady nerozhlížej, neměli jste se prostě s náma prát. Radši se raduj, osvobodili jsme vaší vesnici z Ochrotovy nadvlády. Už jste zase Gnotovi poddaní", povzbuzuje nebožáka Krak. "Gnot nebo Ochrot, stejná je to pakáž, člověk poctivej to nakonec všechno odskáče." Nurnští si vyměnili zmatené pohledy. "Počkej, kováři, čím jste tedy poddaní", snaží si Páin zjednat jasno. "No, jednou sloužíme tomu, podruhy zas tomu, jak má kdo vrch. Ale našinci je to jedno." V tom okamžiku v hlavě krolla Jacoba roztáhla křídla myšlenka na svobodu a nezávislost. "Tak víš co? Zbavíme vás nadvlády pánů. Odedneška si vaše vesnice bude vládnout sama. A tebe jmenuju starostou.", a rozvazuje Zombrovi pouta. Ten vstává a smutně se rozhlíží po vylištěné vesnici. "Tvoji sousedi utekli snad někam tam", povídá Sarim a máchá rukou k jihu. "No, starosto", poplácává Jacob Zombra po

zkrvaveném rameni. "Doufám, že spolu budem dobře vycházet." "Co mi zbejvá", hartusí chudák a odchází. Totéž činí Nurnští, kteří mají ovšem namířeno na pozemky pána Ochrota z Kypřína. Jacob, Rolld a Sarim si ještě chtějí zasloužit nějaké peníze. Rviz a Krak se vracejí pro své batohy s proviantem, ale po chvíli se Krak vrací a kleje z plna hrdla. "Někdo mi čmajznul všechno jídlo, kterej zatracenej zloděj!", a přemýšlí, na kom by si vylil vztek. Sarim se uculuje, neboť tento žertík provedl jeho skřet Jozlin, ovšemže na příkaz svého pána. "Dám ti najíst ze svého", povzbuzuje ho Rviz a Nurnští se sbírají k pochodu. Jsou si však vědomi, že pravda nemusí být na jejich straně. Jsou ovšem zvyklí jít s tím, kdo jim zaplatí.

Na východě bledne obzor. "Helejte, tohle pšeničný pole se mi ale vůbec nelíbí", povídá Jacob. Na jeho popud se všichni vydávají přes pole v rojnici ke vsi, slují Vizlice a za sebou zanechávají v láněch široký zdupaný pruh. K tomu se tváří Rviz s Krakem značně kysele a šinou se za ostatními. Netrvá dlouho a tlupa Nurnských doráží do Vizlic. "Tak támhle ten větrnej mlejn se mi taky ani trochu nelíbí", máchá chlupatou prackou Jacob a všichni si to míří k obilnímu mlýnu. U něj pracuje zamoučený muž, který v časně ranní hodině tahá plné pytle. "Tož, jak to jde příteli?", oslovuje muže Erlanth Linfalas a odpovědi mu je jen zabručení, charakteristické pro člověka, kterého kohout vzbudil o dobré dvě hodiny dřív. "Nezdvořák", pomyslí si Rolld a upřeně se zadíval na mlýn. Zanedlouho se z prvního patra mlýna začalo kouřit a plameny vyšlehly do výše. "Hele, nák ti to hoří. Neměl by si začít hasit?", pořouchle se mlynář ptá chodce a Jacob se přidává: "To by ti taky mohla shořet úroda, hm to je blbý, to tě tvůj pán nepochválí". Mlynář je v obličeji rudý vzteky. "Vypadněte, vy žháři", řve na Nurnské mlynář a na celé kolo huláká: "Pomóc, hoří", jak se to ostatně v takových případech dělá a kvapně se shání po džberu. "Co tady hulákáš, blbe! My ti to nezapálili", opáčil mlynářovi Jacob a hned mu preventivně jednu ubalil. Ozval se zvuk lámaného vazy a mlynář je na místě mrtev. Jacob se chápe ještě teplého těla a bez okolků je hází do plamenné výhně. "Tak to se mi ani trochu nelíbí, ty zabijáku",

syčí na Jacoba kroll Rviz a od této chvíle jde společně s Krakem několik tuctů sáhů za družinou. Sní tam o světě bez násilí.

Za návsi se Nurnští zastavují, ponechávají stranou, že v okolních domech kvapně zavírají okenice. Na druhém konci vískey hoří mlýn stále mohutným plamenem a hustý kouř se valí po loukách. "A to se na to podívejte! Támhle se pasou náky ovce", konstatuje trpaslík Páin. "Tak na ně poštveme psy", navrhuje Sarim a vypadá to, jako by to byla ta nejobyčejnější věc na světě. V okolních domech je zatím slyšet přisunování nábytku ke dveřím, ale toho si Nurnští nevšímají. A proč by taky. Mají přece lepší kratochvíli. Družinové psi a Jacobova vlčice šhubou ovce na kusy, zatímco Nurnští se tomu z plna hrdla řehoní. Stádo zděšeně prchá po okolí, těsně následováno obecním pasákem. "Se tady nák přemnožili vlci. Podívejte se co udělali s těma ovce", řekne se cynik Bramir. Nikdo z Nurnských se vůbec nestydí! Snad jen někteří jsou trochu zmateni tolikerým násilím na civilním obyvatelstvu v suverénním království, ale nikdo proti ničemu neprotestuje.

Po chvíli však všem z téhle ubohé zábavy dochází smích a tak stojí na návsi a rozhlížejí se kolem. Všude je pusto, jen před dveřmi jednoho z nuzných vesnických domů obsypaných slepičím trusem stojí bosé dítě a šťourá se v nose. "Ehm", pokašlává Rolld a hledá cosi po kapsách. Rviz si pohazuje se svým válečným kladivem a chytá jej důsledně za opačný konec. Co chvíli mu padá na zem. Erlanth si potichu prozpěvuje starou elfí melodii. Atir se rozhlíží po obloze, hledaje mráček, z kterého by mohlo sprchnout. Po žádném ale ani vidu. Ze dveří se vymrštila ruka a zatáhla usopené děcko dovnitř. Za dveřmi je slyšet ženské vřeštění. "Hmmmm, ehm", dokašlal Rolld a vytahuje pečlivě složený kapesník. "Tak jdem", povídá Jacob, aniž by věděl kam. Sarim povídá: "Hele. Támhle někdo kouká ze dveří". A opravdu.

Rozjivená družina Liscannorských vrahů, žhářů, nebo přinejmenším výtržníků se sune na jih, kde by se mělo uprostřed vyprahlých skal s poetickým názvem Na hnuslích nacházet

sídlo obrů. Tak to alespoň vyzvonil Nurnským jeden neopatrný vesničan, který ve snaze zjistit, co se v jeho vesnici děje, vystrčil hlavu ze dveří. Když pod ní ucítil chladný dotek Rolldovy čepele, mluvil a mluvil.

Kamenitá pláň přerostla po dvou milích chůze v masiv roztroušených skalek, řídce porostlých ostřicí. Vesničan sem nechodí, ba ani ptáček tady nezaspívá. Neveselé místo, kde jen vítr dělá společnost Nurnským. Alespoň tak to zpočátku vypadá.

"Náká díra či co. Támhle ve skále", máchnul před sebe rukou Páin. "Třeba tam na někoho narazíme", štěbetá tikelský pan Barnabáš s nadějí. "Mor ho", zahudral Bramir neznámo na koho. "Tak jdem", velí Jacob, jenž je nyní velmi dobré myslí a vede ostatní k otvoru ve skále. "Kraku, neloudej se". Po chvíli ale i Krak doráží k ústí jeskyně a deset nurnských hlav nahlíží zvědavě dovnitř. Nikdo se však neodvažuje vkročit a tak to musí vůdce zorganizovat. Erlanth ještě zapaluje lampu a druzi vstupují.

Zpočátku je všude tma. Posléze si však oči dobrodruhů zvykají a nabízejí svým majitelům pohled na vyhaslé ohniště a kusy zvířecích kostí, válející se všude kolem. Jeskyně však pokračuje hlouběji do skály několika průrvami. "Jelen, ovce, nákej pták", bere jednotlivé kosti do rukou lesák Sarim a znalecky je hodnotí. "Lidský kosti žádný, je to dobrý", konstatuje ještě, když tu zvedá zrak a chytá se za srdce. "Tfu to sem se lek!". Naproti němu, ve skalní průrvě za krollem Rvizem se objevila hlava. Nebyla to obyčejná hlava, jaké bývají k vidění na křcích hostů v Gwendarronských krčmách. Tahle byla velická jako Rvizův štít a kdyby si vůdce Jacob vylezl Rvizovi na záda a ještě si plívl pod nohy (což by se Rvizovi asi nelíbilo), hleděl by jí přímo do širokých nozder. Nurnští se ale ze setkání rychle vzpamatovávají a tak mají za chvíli možnost prohlédnout si onu hlavu zblízka, konkrétně poté, co hlava následovala své tělo v pádu k zemi. Obr se ostatně brání jenom klackem (i když pro maličkého Barnabáše to byla spíše statná borovice) a tak se mohou všichni věnovat průzkumu zbylých částí jeskyně. Ta se zdá být obry hustě obydlena a zanedlouho je Nurnská družina

doslova obkličena obry, obryněmi a obřaty, držícími kameny, hlacky a jen výjimečně humpolácké zbraně. "Hum, ghum!", prohlásil nazlobeně jeden obr a ukázal svému kolegovi na drobnou postavu Erlanthovu, stojící s lucernou poněkud vzadu. "Mmm, hum um. Gouba", přisvědčil kolega, ukázal za sebe do hloubi jeskyně a začal si svými pěstmi velikosti alchymistické truhly probíjet cestu k linfalskému kouzelníkovi. "Jaký hum hum, ty nádivo!", křičí Páin a mává mečem. "Ty tady na nikoho prstem ukazovat nebudeš, prďolo!", vyhrožuje obrovi, který je asi čtyřikrát větší než on a hned mu také zasekává meč do holeně. Obři, odění jen v cáry kožešin jsou zanedlouho pobiti na hromadu. Páin utírá meč. "Lidi, pojte za mnou, taji to ještě pokračuje dál", mává na ostatní hobit Barnabáš a svítí si do další chodby. "Počkej, já jdu s tebou", halásí Krak, který právě prohledal dva ze zabitých obrů a hrne se za tikelským zlodějem, aby mu nic neušlo. Oba se domnívají, že všichni obyvatelé jeskyně jsou po smrti a tak jdou bezstarostně dál. Jaké je jejich překvapení, když světlo jejich lucerny dopadá na podivný houbovitý výrůstek na stěně jeskyně, z něhož vyšlehlává fialový blesk. "Jááu", zařval Barnabáš, kterého to popálilo. Mezitím je nalezen slušný náklad zlatých mincí a tak, zatímco Krak hází na zákeřnou houbu láhve s olejem a zapálené pochodně, ostatní vynášejí pytle zlata a skládají je před jeskyní. "Ááá, kašlu na to", zanechává Krak po chvíli boje s houbou a netuší, jak blízko měl k vítězství. Všichni se scházejí před jeskyní nebožtíků obrů k válečné poradě.

"Zásadní otázka zní: kam teď", povídá Atir z Arteinu, nenápadný hobit. "Tyhle prachy musíme utajit před Gnotem", kope do pytlů zlata Rolld. "Takže to dovlečem přes Kamenov k nám do hospody, kde na nás bude čekat vůz se zlatem, naložíme to a někdo s tím pojedje přes pole do Liscannoru. Někáký lidi ovšem musej jet za Gnotem a pčkat tady s ním. Ještě pro nás bude mít spoustu práce", rozkládá Rolld a má přitom na mysli, že za Gnotem musí jít jen někdo z trojice spiklenců, aby si mohli vyvednout svojí zvláštní prémii. Aby to však nebylo příliš nápadné, uvoluje se vůdce Jacob, že povede oddíl, jedoucí se zlatem

do Liscannoru. Nurnští tedy táhnou zlato přes opuštěný Kamenov a v hostinci, v němž jsou ubytováni nacházejí nejen vůz se slíbenou odměnou, ale i čerstvě dorazivšího Coreye, který se na všechny šklebí z okna hostince. Nějaké to pivo už stihl urazit. Nurnští nakládají na vůz zbylé zlato od obrů a loučí se s Yorgem, Sarimem a Coreyem, kteří tu zůstávají. Nejednomu z řadových družníků je to divné, ale nakonec to všichni nechávají být a vydávají se s vozem přes pole, aby se obloukem vyhnuli smuteňskému kopci. Jde to špatně, neboť vůz je těžký a kola se boří. "Tak za dva tejdny nás čekejte", huláká ještě na rozloženou Jacob, zatímco Rolld z Erinu, Sarim z Gorůdye a Corey Kall směřují ke Smutni. Nacházejí tam Gnota. Ten je sice udiven tím, že většina družiny odjela s penězi, ale krčí rameny a povídá: "Ale co, koneckonců i vy tři snad lecos zmůžete. Nejste žádní nezkušení chlapci", zkoumavě si tři druhy měří pohledem. "I pro vás mám práci", říká přímo a předkládá svůj další plán. "Jestli jste si všimli, erb pána z Kypřinské tvrze zdobí květ růže. Vlastně všimnout se si nemohli. Nikde jste jej neviděli", zaráží se Gnot. "Ale prostě: Ochrot má ve znaku květ růže, k němuž se váže jistý starý příběh, jímž vás nebudu zatěžovat. Onen růžový keř roste v Ochrotově zahradě a má pro něj velkou cenu. Jistě by ho ranilo rovnou do srdce, kdyby o něj přišel. Tedy stručně: podetnete-li velký růžový keř v Ochrotově zahradě, máte u mě každý tři tisíce. Ujednáno?".

Tři stínové postavy přeběhly cestu a skryly se zrakům nočních ptáků v příkopě u cesty. Ještě pár přískoků a už stojí u úpatí zdi tvrze Ochrota z Kypřina. "Tak tady je ta zahrada. Udělej mi stoličku, Corey!". Corey ochotně vyhovuje a tak se na hřebenu zdi objevuje Rolldova hlava, rozhlízející se po zahradě. Měsíce zbývá už jen srpek, ale i v jeho matném světle chodec vidí uprostřed zahrady pečlivě udržovaný keř, kolem nějž je vysekán oblouk trávy. "Vidím", hlásí Rolld a Sarim mu hned podává několik láhví s olejem. Ty chodec obratně mrská do zahrady, kde se většina z nich rozbíjí a polévá keř svým obsahem. Celek tvoří velice snadno zápalnou směs, o což právě třem výlupkům jde. Rolld slézá ze zdi a začíná cosi hledat ve své torně. Chvilí je za zídou slyšet

šustění látky, šepot a křísání ocílky. Pak se okolím rozlévá teplá záře Rolldovy pohodně a osvětluje tváře tří přátel. Vzápětí pochodeň opustila Coreyovu ruku a obloukem zapadla do křoví. Plameny s hučením vyrazily k noční obloze a vychrlily snop jisker. "Padáme", houkl na své kolegy Sarim z Gorůdye a všichni tři obracejí své kroky (či spíš skoky) k Smuteňskému dvorci, kde už na ně Gnot netrpělivě čeká s odměnou. Za chvíli už je možno je spatřit, jak skáčou přes kamenné zídky kolem Kamenova. Plameny šlehající za jejich zády z Ochrotovy zahrady jim ochotně svítí na cestu.

Dny na Smutni plynou pomalu a tak přichází Gnot s nabídkou na rozptýlení: Hon na jeleny v blízkém lese. Přestože Sarim slušně, ale rozhodně odmítá, Rolld s Coreyem nadšeně souhlasí. Následujícího rána se tedy válečník a chodec přidávají ke Gnotovi a jeho synům a vyrážejí do lesa. Doprovází je pět náhončích s řehtačkami. Sarim zůstává na Smutni, kde chvíli hraje s třináctiletou Gnitil halmu a přátelsky jí vypráví o lese, ale potom se jde natáhnout na lavici a spát.

"Rolldo, vidíš něco?", ozvalo se z houští nalevo. "Ne, ale sed sem si do hromádky zaječích bobků, tak to vypadá, že tady bude zvěře dost", ozvalo se z houštiny napravo. "Přestaňte už mlít pantem, takhle sem ty jeleni v životě nepřijdou", okřikl oba Gnot z akátového trní. Lesem se ozval protivný zvuk řehtačky. Na mýtinu vyběhla liška a rozhlédla se. Rollda skrytého v houštině však vidět nemohla a tak jí jeho šíp probodl skrz naskrz. Udělala dva kotrmelce a znehybněla. "Cha Chá", ozvalo ze z houští a Sarima necelé dvě míle odtud píchlo u srdce. Po chvíli ticha se na pasece opět rozhrnula houština. Do slunečního světla vstoupila dvě ladná těla. Jelen a laň. Opatrně našlapují a poslouchají, kde se co šustne. V lese je dnes nebezpečno. O kus dál se Corey Kall potýká s lukem. Není na takovou zbraň zvyklý a tak při tom tiše kleje. Sudokopytníci zvětřili nebezpečí, ale je již pozdě. Několik šípů vylétá z okolních houštin a vysoká se stává kořistí lovců. Ti z toho mají nelíbenou radost. Rolld a Corey se scházejí u jelena. "Cha chá, to bude pečinka!", raduje se

labužník Corey. "A mrkej na ty parohy, ty si dám doma na zeď", uvažuje a počítá, kolikaterák to vlastně je. "Už sem jdou náhončí", povídá Rolld a zandavá šípy do toulce. "Nemuseli by tak chrochtat, nevychovanci". A nahlas volá: "Vylezte z toho roští, tady sme". Taky že z roští vylezli. Dva kanci, pěkně navztekani, že jim někdo ruší odpolední odpočinek. Jeden z nich nabral s rozběhem Coreye, který zatím došel k číslu čtyři (dál si nemohl vzpomenout), a klem mu roztrhl gatě po celé šíři zadnice. "Jááá!", ječí válečník a rve meč z pochvy. Rolld mezitím dostal herdu kančím klem někam do žaludku a drží se za pupek. "Krucinál, musíme je zrubat". "Sou pěkně tuhý", volá v odpověď Corey, když se jeho meč svezl po štětínách. Štěstěna je ale dnes nakloněna lovcům, a tak oba kanci za chvíli leží v blátě, kde se jejich krev mísí s jehličím. Oba lovci jsou zadýcháni až hanba. Poslední dobou moc jedli a pili a málo sportovali. To se může hrdinovi nevyplatit! "Teda, to byla fuška, Rolldo. Teď si tady sednu a ani se ...", slova uvázla Coreyovi v hrdle. Mlázím se k nim blíží velký černý medvěd a zlý lesk v jeho očích nevěstí nic dobrého. "Na stromy, na stromy!", ječí Corey a škrábe se na osíku. Ve větvích se chvěje s osíkou o závod. Rolld vyskočil na nejbližší strom. "Střílejš, máš li čim", vríská na celé kolo a vyndává hrstku zbylých šípů. "Jestli sem někdo brzy nepřijde a nesejme ho, tak nás bude mít dneska k svačině", prorokuje Corey a dívá se, jak se tenký kmínek lísky s chodcem povážlivě ohýbá. "Ale v jednom si měl pravdu, Rolldo, to ti musím nechat. Vopravdu, fakt je tady hodně zvěře, to teda jo", povídá sarkasticky a kouká dolů na medvěda, obcházejícího kmen stromu s temným mručením. Huňáč má v sobě asi tři šípy, když na scénu přichází odpočinutý Gnot ze Smutně a pomáhá hrdinům přežít dnešní odpoledne. Rolld slézá z lísky a oprašuje si nohavice.

Vtom se z lesa ozval přidušený výkřik a na mýtinu se připotácela postava Gnora, Gnotova syna. Gnor došel až ke svému otci, kde klesl nejprve na kolena a poté padnul obličejem k zemi. Šíp mu trčí ze zad jako varovně vztyčený prst. V lese je dnes opravdu nebezpečno. Oba hrdinové i Gnorův otec nejsou zprvu překvapením schopni

slova, ale hned se na nehybně ležícího mladíka vrhají a zkoumají jeho zdravotní stav. S ním je to opravdu vážné a i po Rolldově léčitelském zásahu dýchá jen slabě. V bezvědomí je odnášen na Smuteň, zatímco náhončí pročesávají les. Po tajemném střelci však jakoby se země slehla a pátrání je večer zastaveno. Gnorův stav se však přes noc mírně zlepšuje a tak se na tváře jeho blízkých opět vrací úsměv. Nežli mine týden, stojí Gnor opět na nohou. Tehdy přijíždí zbytek Nurnských z Gwendarronu.

Nurnští se vrací do Mallikornu s úsměvem na rtech: Penízky odpočívají pěkně v suchu v Liscannoru. A jestli tady v tom kraji ještě nějaké kulaté zvonící plíšky zbyly, zanedlouho se jistě přestěhují za nimi. O tom nikdo z Nurnských nepochybuje. Vždyť jsou tak mocní a jejich touha po zlatě tak neúprosná!

"Nazdááár! Tak sme tadýýý", mává tlapou kroll Jacob, jen co se v dálce objevila silueta Smuteňského kopce. "Buď zdráv, Jacobe", halasí mu v odpověď hraničář a hned mu stranou sděluje: "Vidíš, došlo na moje slova, říkal jsem ti, že Gnot je náš člověk, nějaký Ochrotův pes se pokusil zastřelit jeho syna ze zálohy". "Tý jo, to ho teď bude Gnot chtít klepnout, vsaď se". Ale Gnot si hned všechny volá a sděluje jejich nastraženým uším a slechům, že jejich dalším úkolem bude vydrancování Ochrotova dvorce. Samotnému Ochrotovi však nesmí být zkriven ani vlas. "Jde mi o to společensky ho znemožnit, pokořit. Jeho smrt by se neutajila a to bychom si odskákali všichni", varovně dodává a slibuje za splnění úkolu tučnou částku.

Nurnští projeli nočním krajem jako velká voda až k Ochrotově tvrzi. Po cestě nezahlédli ani živáčka, neboť ve vesnicích, které ještě nevyplenili, zavírají okenice a schovávají dcery do sklepů jen jak se Nurnští objeví na obzoru. Stali se zde prostě postrachem, o němž se bude ještě dlouhé roky vyprávět s tichou bázní a i poté, co nejmladší pamětníci těchto událostí budou mít mysl příliš zkalenou stářím, než aby o ní dokázali hodnověrně zpravit další generace, bude tlupa Nurnských sloužit alespoň jako strašák pro malé děti, které z nedostatku jiné zábavy zlobily

maminku celé odpoledne.

Dnes však Nurnští představují nebezpečí takřka hmatatelné (i když pochybuji, že by si je toužil někdo z místních ohmatat), a to zejména pro Ochrota z Kypřina, před jehož zavřenými branami stojí. Corey Kall přitom trouse rozumy, načerpané při nedávném paličském zákroku v zahradě. "A za zahradou sou dveře do domu. A nalevo je asi konírna, v patře sou ale vidět všude vokna". Na jeho popud se tedy všichni kradou kolem zdi a jen měsíček jim trochu svítí na cestu. Šplhají na zeď a seskakují do zahrady v místech, kde je široké kolo vypálené trávy. Uprostřed pak jsou zčernalé pahýly důkazem toho, že Rolld, Sarim a Corey neodvedli poloviční práci. Náhle se otevírají dveře a do zahrady se vlévá světlo z kuchyně. Stará kuchařka vynáší těžký džber zbytků od večere, vleče jej do rohu zahrady, kde smetí vyklápi na kompost. Tiše heká nad namáhavou prací a šourá si to zpět do kuchyně. Nurnští ani nedutají, nosy zabořené do hlíny, jen aby je nikdo neviděl. Zanedlouho jsou opět sami. "Ta pitomá bába za sebou zavřela petlici!", rozčiluje se Bramir a lomcuje dveřmi. "Vyrazit", povídá si Jacob z Rugornu jen tak pro sebe a ramenem proměňuje petlici v třísky na podpal. Barnabáš nad tím s údivem kroutí hlavou. "To sou mi věci. To sou ty způsoby těch velkejch krollů. To my malí...", měří si pátravě výšku zdi k nejbližšímu oknu, "... na to musíme jinak". A jímá se zdolávat svislou stěnu, používaje téměř neviditelných spár mezi kameny jako záchytných bodů pro své nenechavé prsty na rukou i nohou. (že by krad i nohama?!? Grrr...). Družina s Jacobem v čele právě vpadla do jedné slibně vypadající dveří v přízemí. Měli smůlu, neboť stará kuchařka se právě hrnula do postele, držíc přitom stříbrný svícen s rozžatou svíci. Stará paní začíná při pohledu na takového Jacoba vřestět, až jí přeskakuje hlas a divoce poskakuje bambulka na čepci, jenž je součástí obzvláště starožitného modelu noční košile. Jacob se jí chvíli pokouší uklidnit slovy: "Psst! Tiše, paní, my jsme jenom zloději, ne vrazi", což má pochopitelně zcela opačný účinek a tak, zacpávaje si uši, vycházejí všichni na chodbu. Kdosi přitom neopoměl vytrhnout babce svícen se svíčkou z ruky a vrátit jí

již jen holou svíčku. Přes zavřené dveře již není jakot tolik slyšet, i když v Erlanthovi začíná budit účtu, neboť na svůj pokročilý věk řve bába opravdu zdatně. Nurnští začínají stoupat po schodech do patra a Erlanth svítí lucernou.

Barnabáš se protáhl oknem a chvíli tiše naslouchal. Hodnou chvíli není slyšet nic a tak se tikelský lupič vydává na průzkum okolí. Kiče přitom sakruje, neboť v jeho vybavení chybí lucerna a on si musí hledat cestu jen podle hmatu. Za prvními dveřmi slyší jen spokojené odfukování spáčů a tak vchází až do dalších dveří. V matném světle, které sem proudí jediným oknem vidí, že se dostal do knihovny. Právě, když sahal po jednom svazku v nejbližší polici, ozval se odkudsi z hloubi domu výkřik. Ba co výkřik. Bylo to řvaní, jak když se čarodějnice upalují. "Krumsec mazec, našinci zas někoho vražděj", dělá si hobit starosti a plíží se na chodbu. Tam se právě otevírají dveře a z nich vyběhají v šerosvitu tři postavy Ochrotových synů. Jako poslední běží Ochrot, patnáctiletý mladíček, který si ve spěchu snaží připnout si opasek s mečem. Toho si Barnabáš vyhlídnul...

Jacob dorazil v čele davudo patra a nurnští vpadávají do dveří. Jacob naráží na ložnici Ochrotovu, kde se právě pán domu, vzburcován křikem, hotoví k boji. "Tak pojďte, zlotřilci! Škoda že vaše krev vyteče v mojí ložnici, ale jinak to asi nepůjde", povídá temně Ochrot a meč má napřažený k Jacobovi a Coreyovi, sojícím ve dveřích. Za jejich zády je náhle rušno. "Au, ty mrcho, kousat budeš!", pere se s kýmisi Sarim z Gorúdy a k ostatním praví: "Sledujte, co sem našel vedle v pokoji. "Kouše a škrábe, ale jinak je jí už docela kus". Nurnští se se zájmem dívají na Sarimův zápas se stvořením v noční košili. Nebýt neuvěřitelně rozcuchaných vlasů a zuřivého chování, mohla by to být docela krásná dívka tak něco pod dvacet. Ochrot zbledl jako stěna a paže s mečem mu klesla. "Ochril, proboha, co ti udělali". "Eště nic", zaráží jej kroll Jacob, který tuší slabé místo nepřítele, "ale mohli bysme". "Co chcete, rekněte si", hrouť se na kolena Ochrot, "všechno vám dám, všeho se zřeknu, jen ji pusťte". "No, tak jo. Když nám dáš všechny

peníze, co tu máš, tak jí necháme žít. A možná", dodává významně, "že jí ani nijak neublížíme".

Barnabáš zatím vyrazil ze svého úkrytu proti nejmladšímu z Ochrotových synů. "Heá heá", tlumeně dvakrát vykřikl a zasadil přitom dva pádné úderý hobitů dlani. Ochrot se chytil za břicho, překvapením a bolestí tiše zavyl, vypouil oči a sesul se k zemi. Barnabáš je účinky svého nového bojového kousku sám překvapen. "Funguje to! Vono to vážně funguje", špitá si pro sebe a jde směrem, odkud se ozývají zvuky, charakteristické pro rabující družinu. Ochrot právě vede Nurnské k tajnému otvoru ve setěně. Ten skrývá asi dvacet tisíc kulatoučkových zlatáků, tak příjemných na pohled. "Eště vůz, tohle na koních nevodvezem", domlouvá důrazně Jacob, drže přitom sličnou Ochrla za vlasy. Nurnští tedy vycházejí ven, kde se Právě bijí Corey a Rviz a Bramir s několika bláhovými žoldáky, kteří se neprozřetelně postavili na marný odpor. Na nádvoří konfiskují vůz, nakládají na něj zlato. A hotoví se k odjezdu. Ochrl pláče, její otec a bratři se nasupeně dívají na plenítele. Kolem se válí několik pobitých žoldáků. Hraničář Krak se nějakou dobu upřeně dívá na pána Ochrota, když na tom náhle vyskakují plameny a ubožák začíná hořet. Plameny svítí na cestu nurnským, vyjíždějícím z brány až do chvíle, kdy Rolld seskočí z koně a chudáka pomáhá hasit. "Ale Kraku", domlouvají zákeřnému elfovi ostatní. Je to pro ně překvapením, neboť Krakovi byl až do té doby bližší právě Ochrot a viditelně mu při úradcích družiny stranil před Gnotem. Inu, nevyzpytatelní jsou někdy ti elfové!

Liscannorští se ještě zastavují v hostinci v Lidomlatech, kde na ně čeká jako vždy nenápadná odměna. Tam se s nimi loučí i Gnot. "Tak nashledanou", povídá slušně vychovaný Erlanth Linfalas. "Sbohem. Sbohem", povídá na to Gnot a přemítavě se dívá za odjíždějící tlupou, která se za mrzký peníz stala jeho služebníky. A mezi Nurnskými není nikdo, kdo by se nad Gnotovou odpověď na Erlanthův pozdrav zahloubal. Ostatně, budoucnost ukáže, který z těch dvou měl pravdu.

Kolem poledního vyjela z Liscannoru na koni vytáhlá postava a zamířila k Nurnu. Jela

pomalu, co noha nohu mine, a za jízdy krčila vysoké čelo přemýšlením, jak nejlépe vyžrát na nurnské kupce, známé svou hamižností. Sarim, neboť tato postava byl samozřejmě Sarim, si po chvíli začal pískat do cesty.

Sarim vstoupil do obchodu. Při pohledu na zákazníka bylo prodávачi hned jasné, že se schyluje k opravdové obchodní bitvě. A taky že jo. "Hmmm... Buď zdrav, kupčíku", odměřeným hlasem začal Sarim prozkoumávat terén. Rozhlédl se po vystaveném zboží a pak se obrátil na prodávачe: "Máš na skladě nějaké... pořádné podrážky k holínkám?", ptá se jakoby bez zájmu. "Ne!". pravil pevným hlasem kupec, upíraje pohled na druidovy sandále a opřel se dlaněmi pevně o stůl. Je mu, jakožto ostřílenému bojovníkovi bitev přes krámský pult, jasné, že jde zatím o úhybný manévř. Těžké kalibry mají teprve přijít. "Ehm, slyšel jsem, že se letos začaly dovážet laciné svíce z jihu". Chvilé pauzy, pro zvýšení efektu právě vyřčených slov. "No jo, a ceny vosku šly hrozně dolů", pokračuje Sarim jakoby mimochodem a prohlíží si vystavené mosazné háčky. Kupci je všechno jasné. "No, co já jsem slyšel, tak minulej tejden v Nurnu shořely dvě svíčkařský dílny", povídá a šťourá se v zubech párátkem. "A včelstva tady ve okolí napadla nějaká divná nemoc. Vo včeli vosk teď člověk nezakopne". Opět chvíle ticha. "No, že jseš to ty, kupče, tak ti za deset svíc dám tři stříbrný". "Ho hó, alespoň dva zlatý, pane, nemůžu chtít po svých dětech, aby hladověly!". "Zešílels, kupče? Chceš po mě polovičku týdněního výdělku? Odstup, snad tě neposedl zlý duch? Půl zlatky, ani o fous víc", chytá se Sarim za srdce. "Pane, mějte slitování, žena je nemocná, děti potřebují nové boty, řezník už nám nechce dát na dluh, mějte srdce, dejte alespoň půl druhého zlatáku". "Cóóó? Taková drahoty? Kam se to ten svět řítí? Co s náma bude? Být okraden v obchodě za bílého dne? Já jsem tě snad přeslechl? Tři čtvrti zlatky, je to mé poslední slovo", snaží se kontrovat druid. Kupec vypadá rezignovaně. "Jsem já to dobrák, pane, dám vám tedy zboží laciněji než je kupuju. Zlatku." Sarim chvíli váhal, ale nakonec podlehl. "Dobře". A vyndává měsíc, zdá se naditý v

Mallikornu. "To mě zas žena dá! A mů děti, mů ubohý děti, co to máte za tatínka, jednou mě proklejete, až nás přivedu na mizinu", hořekuje kupec, lomí rukama a bije hlavou do sloupu, podpírajícího strop. Jakmile však za Sarimem zaklaply dveře, vyhodí minci do vzduchu, chytí ji a radostně zavýskne. Zlatka! To byl obchod! A, jak už to kupčici dělají, před tím, než ji uloží do šuplíku, vychutná si chrupem ryzost kovu.

Sarim právě šourá své sandále k protějšímu krámu se sladkostmi a přemýšlí, co by koupil svému synovi a Rion, když tu se za ním rozletí dveře a v nich stojí zpocený kupec. "Pomóóoc! Padělatééé! Chýýýťte hóóó! Zaplatil mi falešnejma peněžmááá!", řve na celé kolo a v ruce má zlaták od Sarima. Tomu dochází, že tu něco neklape. Bere sandále na ramena, svíčky přitom drží jako štafetový kolík, skáče na svého koně a tryskem odjíždí k domovu.

Na návsi zaráží schváceného koně a vpadává do hostince. Tam právě sedí starosta Barnabáš a Rolld, kteří debatují o opravě střechy márnice, poškozené velkým krupobitím minulý týden. Sarim jim skáče do hovoru jako velká voda: "Peníze...!", nemůže popadnout dech. "Co?" "Falešný!" "Kde?", nechápavě se ptá Barnabáš z Tiklu. "Přesvědč se sám. Asi jsme je přivezli z Mallikornu." Starosta chvatně vysypává pár zlatek z měšce do dlaně a po chvíli zkoumání bledne. "A sakra, průšvih! Zavolám ostatní", povídá Rolld a opouští hostinec. Zanedlouho jsou všichni účastníci Mallikornské výpravy v hostinci a mluví jeden přes druhého. Všichni doma otevřeli své tajné skryše pod podlahou a truhly zazděné ve sklepech a po přepočítání peněz zjistili, že asi sedmnáct tisíc zlatek je vyrobeno z oceli, na které je nanesena vrstva zlata. To je ovšem důvod nejen k napití (aby se spláchno leknutí), ale také k pořádné odplatě (tak se na ní hned napijeme). Následuje ještě přípitek za úspěch trestné výpravy a potom už se začíná pít individuálně, neorganizovaně. Zato však mocně, neboť i hněv je mocný.

Hned ráno, respektive tehdy, kdy Erlanth přestal vidět trojitě a Páin uklidnil podezřele rozhoupanou silnici pod svými nohama, vyšvihli se (či spíše vyškrabali se, to podle svých možností

rovnajících se nepřímo úměrně počtu spatřených den korbelů) do sedel a rozjeli se opatrným tempem dobrodruhů, stížených kocovinou, přímo na jih. Cesta jim tentokrát neubíhala tak rychle, bodejť taky, když se co chvíli čekalo na někoho, kdo musel jít do křoviska u cesty ulevit vzedmutému žaludku.

Z dobrodruhů, kteří se drancování Mallikornského venkova účastnili, však nejsou přítomni kroll Rviz a elfí hraničář Krak. Potoky krve, prolité ve stínu černých vrchů, je oba znechutily natolik, že je k návratu nepohne ani fakt, že dostali zapláceno falešným zlatem. "Dyk je to zlato všechno stejně kradený! A je na něm krev nevinnejch lidí!", rozhořčeně hlásá Rviz. Na místo těchto dvou nastupuje starý dobrý kudůčí theurg Torp, kterému je penězokazectví zjevně proti srsti a tak se chce celé věci podívat na zoubek. Tak se Nurnská družina objevuje opět po čtrnácti dnech v kraji mistra Gnota. Kdyby je teď viděl jeden z nejvýše postavených bohů v náboženství nordwaithských barbarů, šestiruký bůh pomsty Skraath, měl by z nich jistě nelíbenou radost. Deset nurnských zabijáků má v očích neuhasitelný plamen zloby (pravda, pod nimi kruhy notorických alkoholiků), pevně semknutá ústa (když zrovna sprostě neklejí) a v rukách zbraně, jimiž jsou odhodláni pomstít příkoří, spáchané na svých měšcích a truhlách. Oblaka zvířeného prachu, táhnoucí se za kopyty jejich koní naznačují, že mají s odplatou naspěch. Míří na Smuteň.

A tak se nurnští po čtrnácti dnech opět vracejí, aniž by věděli, že od jejich nedávného pobytu v tomto kraji se lecos změnilo. Nemohou tušit, že pan Gnot ze Smutně, donucen okolnostmi, provinil se proti řádu svého krále Arana z Argyllu a se svojí ozbrojenou mocí vzal Kypřín útokem. Ani tento zoufalý pokus navrátit lesk svojí cti a finance svojí truhle se mu však nevydařil a byl s pouhými třemi přeživšími žoldáky odražen. Na straně Gnotově bylo však jen nemnoho padlých a nadto na Kypřín dorazil ještě den po oné bitce širokoplecí barbar z jihu se svým kumpánem, zarputilým bojovníkem. Gnot se totiž rozhodl dohrát vysokou hru až do konce a když začalali

Nurnští být příliš obtížní, poslal si pro nájemného válečníka, jehož intelligence, jak doufal, mu umožní platbu falešným zlatem. Zpráva o bitce na Kypříně se však záhy donesla i k uchu samotného panovníka na Argyllský dvůr. Tak se stalo, že ve chvíli, kdy se Nurnská družina objevila na scéně, od jihu cválal oddíl královských vojáků v čele s šermířem Tyrgitem, kapitánem královny gardy.

"Tak jsme zase tady", pronesl mnohovýznamně Erlanth a zaráží svojí strakatou kobylu před zavřenou branou Smuteňské tvrze. "Sakra" doplnil jej Bramir, seskakuje z koně a buší na veře. Mlčení, které je mu odpovědí, narušuje až za hodnou chvíli lomoz odsunované závory a brána otevírá svá hladová ústa. Nurnští vjíždějí a Gnotovi služebníci za nimi bránu zavírají. Závora dosedá na své místo. Jacob sestupuje z koně a ostatní jej následují jako jeden muž. "Okamžitě nás předvedte před Gnota!", hřímá vůdce na prvního žoldáka. "Mistr Gnot", povídá na to povýšeným tónem dotázaný a klade přitom důraz na první slovo, "nemůže. Je velice zaneprázdněn v jisté osobní věci". Takováhle odpověď nemůže uspokojit. "Pust'te nás dovnitř", rozkázal Rolld a spolu s Bramírem se hrne do dveří. Dva žoldněři s meči jim zastupují sestu, ale v mžiku se jejich hlavy válejí na dlažbě nádvoří. I toto malé zdržení však postačuje zbylým vojákům, aby se stačili zabarikádovat v domě. "Pozor, stílejí z oken v patře", zařval Torp, když se od jeho brnění odrazil šíp. "Barneby, Torp a Sarim, krejte nás střelbou. Jacob, Bramir, vyrazit dveře, šup šup, ať to lítá", povykují Rolld, ale každý ví co má dělat i bez něj a tak se bitka vyvíjí ve prospěch Nurnských. Brána chvíli jenom praská, ale pak se pod vahou dvou bojovníků ulamují panty a Nurnští začínají zatlačovat obránce do domu.

Sarim si mezitím pozorně prohlédl nádvoří a zjistil, že by se při troše dobré vůle a s trochou štěstí dalo v jednom místě z vršku zdi přeskočit do okna. "Přece nepudu za vostatními jako ten tupec", řekl si, když všichni zmizeli ve dveřích. "Tak teď vám vokážu, že tam budu první já", povídá si ještě a vyhoupává se na nevysokou hradbu. "A teď zbejvá dobře si to vyměřit.... Elá..." mocným skokem, za který by se nemusel stydět ani leckterý cirkusák se druid dostává přímo na galerii,

vedoucí podél Gnotových komnat. Bere za kliku nejbližších dveří...

Nurnská tlupa se mezitím probíla ke schodišti, vedoucímu do prvního patra. Její cesta je lemována zohavenými mrtvolami mužů v drátěných košilích. Bramir spolu s Jacobem jako první vybíhají široké schody a hledají, do čeho by zasekli své čepele. Před nimi se objevují dva barbari, za jejichž zády se ukrývá Gnot. "Tak jste si přišli pro smrt, holenkové! Máte poslední šanci se obrátit a zmizet. Jinak vás nechám rozsekat na kusy a vaše hlavy skoulím ze smuteňského kopce!" "Ty chcipněš první, pse!", zařval Bramir a v očích se mu bojovně zablesklo. "Kelah! Uzg eggeh kelah!" ("Chcpeňš, chcipněš ty pse!", pozn. překl.), vyhrkl trpasličí bojový pokřik a vrhl se na prvního z barbarů.

Sarim zatím našel pokoj Gnotovy dcery Gnitil a jímá se ho rabovat. Z truhličky, nalezené v nočním stolku se naj usmálo štěstí: leží tam cenný náhrdelník vykládaný drahým kamením. "Chachá, tak tady sem si namastil kapsul!", jásá v duchu a strká cennost do kapsičky v pláští. Poté vychází ze dveří a převrací naruby pokoj tří Gnotových synů a Gnotovu ložnici. Vychází na chodbu a tam se mu naskýtá hrůzný obraz. Barbar s obouručním mečem právě zasekl svou zbraň mezi pláty trpaslíkovy zbroje. Podlaha se barví krví malého muže a Bramir klesá k zemi. "Gazgh! uh... uh..." ("Mizero! uh... uh..." , pozn. překl.), zachroptěl trpaslík ještě jakousi nadávkou ve svém jazyce a obrátil oči v sloup. Rudý pramen krve smáčí jeho husté vousy. Mezi Nurnskými nastává panika. Jacob, který byl už před Bramirovou smrtí těžce zraněn, schází ze schodů a kdosi se snaží zastavit jeho krváčení. Ústup ostatních kryjí Corey Kall a Páin z Nórienu, kterým se také za Sarimovy pomoci daří oba rozružené barbary dobít. Gnot, který až dosud stál za jejich zády se sice snaží se svými syny bít seč jim síly stačí, ale nakonec jsou umláceni na kaši. "Tos neměl, válečníku!", volá na Páina Erlanth. Mohli jsme ho vyslechnout. "Pozdě", bručí trpaslík a rozhlíží se, kterou hlavu ještě má setnout. Celá pevnůstka je vyvražďena, jen Gnotově ženě Zlatici je povoleno prchnout s dcerou do polí. Nutno

dotat, že mnozí s nimi měli i jiné plány, ale Rolld s Coreym se s mladičkou Gnitil za svého pobytu zde spřátelili a tak není oběma ženám zkriven ani vlas. "A teď to tady pořádně prošacujem!", haleká hobit Atir, kterého až dosud nebylo příliš vidět. "No jó, to jó, to musíme", horlivě přitakává druid Sarim s vědomím, že všechny cennosti v okolí se již nacházejí v jeho pytlí beztlíže. Prohledávání tvrze se však nestačilo ani pořádně rozběhnout, když tu na nádvoří zarachotila kopyta koní. "Hej, Torpe, běž se mrknout, kdo přijel, jestli to jsou nějaký votrapové, rovnou je vyhoď!", radí kudůkovi Rolld. Torp vychází ze dveří s uraženými panty. Na dvoře stojí sedm koní s jezdci, oblečenými do železa. Na jejich pláštích jsou vyšity královské znaky Aranovy. "Hej, ty, malý, co se tu děje?", obrací se jeden z nich na kudůka a zkoumavým pohledem počítá mrtvolý Gnotových žoldáků, povalující se kolem. "Nic, všechno v nejlepším pořádku, sluníčko nám dneska svítí, ptáček zpívá, akorát po ránu trochu přšelo", pokouší se Torp dělat jakoby nic, ale je mu jasné, že tohle tak snadno neprojde. "Ve jménu krále!", hřímá ozbrojenec. "Jsem Tyrgit, posel krále Arana a přišel jsem vyslechnout pána Gnota ve věci sousedských svárů". "Ehm, moment", pravil Torp a zmizel v domě. Vojáci zatím sesedají z koní. "Ajajaj!", kvílí Erlanth, vyhlížeje z oken. "Sme vobklíčený, ouplně vobklíčený. Teď nás maj v hrsti a taky nás všechny podřežou! Sme ouplně ztracený", nařká a zalézá pod kavalec, stojící v rohu. "Musíme se probít", rozhoduje Jacob, jenž je stále vůdcem a jehož mezitím stihl Rolld jakž takž vyléčit. "Každej za sebe a všichni za všechny, vpřed!", velí nesmyslným sloganem a s tasenou zbraní pádí na dvůr. Všichni běží za ním, až na Erlantha, který pod postelí ani nedutá. Na dvoře nastává boží dopuštění. Elitní garda argyllských šermířů začíná porcovat Nurnskou družinu na kusy. Do boje se zapojují i Jozlin. "Jsou s nima i skřeti, rubte je!", řve na své spolubojovníky ve spravedlivém hněvu Tyrgit. V nepřehledné řezbě se několika dobrodruhům daří nasednout na koně a Sarim zahaluje pomocí kouzla, vyvolaného z pláště bránu do oblaků hustého dýmu. "Tam projedu", řekl si Rolld a vjel do čoudu, následován druidem

Sarimem, vedle něhož pospíchá i Jozlin. Rolld vyjel na druhé straně brány a ke svému zděšení před sebou uviděl dvojici vojáků. Pokusil se ještě pobídnout koně ke skoku, ale bylo již pozdě. Dvě čepele se zaleskly a uťaly Rolldovu koni přední nohy. Rolld tak má chvíli možnost vychutnávat let v povětří, ale brzy těžce dopadá na zem. Pokouší se zvednout ze země, ale následuje tupá rána a tma... To Sarim měl větší štěstí. Podařilo se mu, byť s velkými šrámy, projet. Zato Jozlinovi nastaly těžké chvíle. Jen co vyběhnul z brány, utřil ránu těžkým mečem. Chvilí se pokouší oplácet šavlí, ale nakonec ho šermíř přibodává k hlíně. Jozlin ještě naposled zvedá hlavu a otáčí ji za ujíždějícím koněm svého pána. Věrný až do smrti. "Grr..Gag", škytnul ještě než zemřel.

"Tam né", zaječel Torp na Páina, který se už už chystal vjet do dýmu za Rolldem. "Musíme přes zeď!". Některým se už skutečně podařilo vyškrat se přes zeď a teď uhanějí k nedalekému lesu. Jacobovo "Každý sám za sebe" se naplňuje a malý Barnabáš, který nemůže vyskočit na hřeben zdi je dostižen. Svázaného jej házejí k bezvládnému Rolldovi. "A to se podívejme! Eště jeden ptáček se chytil", chechtá se jeden z tyrgitových ozbrojenců a vytahuje Erlantha zpod postele za nohu. "Něé", nařká protestuje kouzelník a chabě se brání. Platné mu to není nic, je svázan a složen na voze. Tam zatím úřaduje Tyrgit. Prohrabává pytel zlatáků a nevěří vlastním očím. "Takovýho zlata! Kde to mohli všechno nakrást!". Pak se ale zahloubává a jakožto moudrý muž zkouší pravost mincí. "Tak takhle to je. No, to z vás budou mít v Argyllu radost. Penězokazi", pohrdlivě shlíží na nebohého Erlantha.

Tyrgitovi a jeho mužům trvá několik hodin, než pohrbí mrtvé žoldáky. Tělo trpaslíka Bramira a mistra Gnota ze smutně nakládají na vůz. Po nějakém čase přijíždí ke smutni dalších sedm vojáků s královskými znaky. Mezi nimi jede kypřinský pan Ochrot. Ruce má však svázané za zády. K polednímu všichni vyrážejí do Argylu.

Nurnští, respektive šest zbylých hrdinů, se zatím shromáždili na okraji lesa nad Zátoklepy. Nejedna muž má těžké zranění a nálada je

nevalná. Vůdce Jacob bilancuje ztráty. "Tak chybí Rolld, Barnabáš, Erlanth se svým psem, dál moje vlčice a všichni koně až na toho Sarimovýho". "A vůz, a taky Bramirovo tělo sme tam museli nechat", doplňuje jej Torp. "Takže co?", táže se malý Atir, kterému se podařilo spasit svou alchymistickou truhlu. "No, musíme je z toho vysekat, to je jasný", povídá vůdce Jacob a druid Sarim mlčí. "Ale na Smuteň se vrátit nemůžem, tam by nás pěkně zrubli, my potřebujem koně. Stíhat je a vyčihnout si nějaký dobrý místo k přepadu ze zálohy, to by nebylo špatný", rozvíjí plán Corey a Páin mu přizvukuje. Všichni si tedy lehají na kraj lesa, odkud mají výborný výhled na cestu a čekají, až konvoj projede. Po poledni skutečně projíždí čtrnáct vojáků, svázaný Ochrot a vůz se zajatci.

"Tak jdem", zvedá se kroll Jacob. "Ale pěšky je nedoženem, jeli pěkně zčerstva. Musíme někde splášit nějaký ty koně. Totiž, ne splášit, sehnat". "No jó, splašený koně by nám nebyli k ničemu, chá", začíná Corey zase dostávat dobrou náladu a vykračuje si to kupředu levá. Po nějaké době se před Nurnskými objevila malebná vesnička s doškovými střechami a vůni hnoje. Zvuk perličky Nurnské přitáhl do kovárny jako magnet. "Buď zdrav, kováři", halasí Corey, ale nemyslí to vážně. Kovář vzhlédl od kovadliny, opřel kladivo a utřel mozolnaté ruce do zástěry. "Co potřebujete?". "Máš koně?". "Mám, ale neprodám". "Dám sto zlatejch", povídá Corey, který za zády drží meč. "Mňo, vo tom už by se dalo uvažovat", škrábe se kovář na hlavě a nechápavě se dívá na hloupě se křenícího Coreye, který se rozpřahuje k ráně. "Buch!", zaduněla překvapená kovářova hlava o podlahu. "My si ty koně teda vezmeme", šklebí se vrah Corey. "Máš u nás těch sto zlatejch", praví ke kovářově mrtvole a jde si vybrat do stáje. O chvíli později již nurnští muži neznali zákona cválají pryč, v touze stít nějaké další hlavy. Nad jejich počínáním by teď musel i otrlý loupežník zakroutit hlavou a připadat si jako mordýřský nedouk.

Na obzoru se objevily hradby města Issel. Nurnští vjíždějí a shánějí tradiční zdroj informací, žebráky. Je jich zde opravdu početně a tak si Jacob jednoho z nich vybírá a přistupuje k němu. "Žebráku, vidíš tohle?". Zvýšený zájem.

"Nó..., vidím". "A co to je?". "Nó..., zlatka". "Správně. Či je to zlatka?" "Nó..., moje", zkouší žebrák. "Tak zatím tvoje nejní, ale mohla by bejt. Stačí, když mi řekneš...".

A tak si Nurnští najímají několik žebráků - informátorů a zjišťují, že konvoj se zajatci, který dorazil asi před hodinou, dnes přenocuje v místní vojenské posádce a v cestě bude pokračovat asi až zítra dopoledne. To se Nurnským hodí do krámu a tak ještě před rozbřeskem vyrážejí vpřed po cestě do Argyllu a bedlivě se rozhlízejí po nějakém dobrém místěčku k přepadení ze zálohy. Zalíbil se jim jeden zvlášť temný les asi deset mil za Isselem. Tady si zřizují základnu a dumají nad nějakou nebezpečnou a prohnanou pastí, kterou by Tyrgita zastavili a osvobodili své přátele. "A co takhle podetnout nějaký stromy, přidržet je lanem, a až pojedou voko, tak ty lana přeseknout", rozohňuje se bojovník Jacob, až mu pleskají uši o přílbu. "No, já nevím, aby nám to nespadlo na hlavu", nabádá k opatrnosti Torp Katzbalger. "Jdem na věc! Promiňte stromy, ale v zájmu věci..., Páine, půjč mi tu sekeru!", plive si do dlaní Sarim, který normálně lesy nekácí. Práce jde ale pomalu od ruky, neboť co chvíli jede po frekventované cestě obchodnický vůz či jízdní posel a Nurnští se vždy musí pro jistotu skrýt v křovískách. Spousta stromů také vyslyšela Torpovu černou předpověď a spadla, pravda ne nikomu na hlavu, pouze na zem. I tak mají Nurnští okolo oběda pět stoletých smrků, připravených se na povel skácet k zemi v místech, kde vede cesta. Torp ještě zamazává čerstvě štípané dřevo hlínou, aby svým svitem neupozornilo ty, na něž je poličeno a všichni kromě Jacoba a Sarima se stahují hluboko do lesa.

"Sarime". "No". "Někdo jede, připrav se". Sarim bere nůž, připraven přerazit lano. "Je jich hodně. To budou voni. Tak, pozor, tři, dva, jedna..." "Počkej, to nejsou voni", zarazil druida v poslední chvíli Jacob. Po cestě projela skupina kočovných hobitů hudebníků vyhrávat na Argyllský jarmark. Nikdo z nich netuší, že smrt se jim vznášela právě doslova nad hlavou. Jacob se Sarimem opět uléhají do houští a číhají. Ještě několikrát málem odpraví náhodné poutníky, když

tu se blíží velká skupina jezdců. Tyrgit a jeho doprovod, o tom není pochyb. Mezi jezdci jede vůz. Ten vůz, ve kterém Nurnští druzi přivezli pytel falešných zlatáků ke Gnotovi na dvůr. Na voze se kromě falešných peněz drkocají ještě nehybná těla trpaslíka Bramira a Gnota ze Smutně, zatímco Rolld z Erinu, Barnabáš z Tiklu a Erlanth Linfalas jedou svázáni na koních. Karavana vjela do lesa a koně poplašeně zafrkali. Něco je ve vzduchu. "Naši nás z toho vysekaj, vo tom není pochyb", povídá šepem Rolld Erlanthovi. Nad lesem zakrákala vrána a Jacob houkl na druida: "Ted'" Napjatá lana se zadrnčením povolila a ozval se praskot. Lesní velikáni se řítí na cestu. "Poplách", řve Tyrgit a s námahou drží plašícího se koně. Stromy dopadají. Jenže jak známo, strom, když padá, tak si nevybírá. Neptá se. Jeden ze smrkových kmenů přibíjí k zemi hobita Barnabáše. Další sráží jednoho z vojáků. "A ještě!", dodává si síly Jacob, přesekáváje zbylá lana. Sarim už utíká do lesa, seč mu síly stačí. "Ted' už si musíte pomoci sami", povídá Jacob jen tak pro sebe a pádí za Sarimem, aniž by se staral o následky svého počínání. Zbylé tři stromy se kácí. Jeden z nich přímo na kozlík povozu a rozdrčuje jej i s vozkou. Vůz má zlomenou přední osu a koně s přeraženými hnaty řící bolestí. Zpod plachty vypadává na cestu Bramirova mrtvola. Další strom neškodně dopadá mezi jezdce, ale ten poslední si s neuvěřitelnou přesností nachází těžce zraněného Barnabáše Čiperu z Tiklu. Ten je jeho nesmírnou vahou přimáčknut k zemi a umírá. V tu chvíli kopl Rolld svého koně do slabin. "Jed'", křikl a přitiskl se k hřivě. Kůň vyrazil mezi stromy. Jeden z žoldnéřů se sice stačí ohnat po chodci mečem a Rolldovi nad hlavou sviští šipy, ale dostává se šťastně do hloubi lesa. Tam potkává ostatní.

Tyrgit mávl na muže: "Nechte ho být, toho stejně nedostanem". Rozhlédl se kolem. "Máme posledního zajatce. Ty a ty, vemte ho a jed'te tryskem do Argyllu. Tam ho šoupněte do zvláštní cely". Dva vojáci berou erlanthova koně mezi sebe a tryskem odjíždějí. Erlanth sám se tomu nestačí divit. Tyrgit zatím ošetřuje raněné a mrtvé zahrabává do mělkého hrobu u cesty. Zde odpočívají také těla slavného lupiče Barnabáše Čiperu, jemuž se nakonec stali osudnými kroll

Jacob a nešťastná náhoda a válečníka Bramira, který si v ničem nezadal se svým bratrem Farinem.

Nurnští se scházejí v lese. Po chlí přijíždí i chodec Rolld. "Vy tupci, vy hovada, dyť ten strom spadnul na Barnyho, vy, vy, vždyť vy jste ho zabili!!!" Jacob se Sarimem blednou v obličeji. "Bohové", povídá Sarim jako ve snách. "To by ale musila být děsná smůla", nechce věřit Yorgovým slovům. "Když jsem vodjížděl, spadnul na něj druhý strom", upřesňuje zničený chodec. "To nemoh' přežít". Všichni mlčky postávají a vzpomínají na veselého hobita, který byl ještě nedávno mezi nimi. Zvláště Jacob, muž, z jehož rukou nakonec osud zasáhl, má těžké myšlenky. Nakonec se ale probírá z chmurné letargie. "Mají ještě Erlantha", povídá, a s vědomím, že Erlanth vždy byl jeho chráněncem, organizuje výpravu do Argyllu za jeho osvobození.

Nurnští se do hlavního města Mallikorské říše plíží s obavami, že jejich pobyt v kraji, zejména některé jejich činy, nezůstaly docela bez povšimnutí a tak dbají nejvyšší opatrnosti. Do Argyllských bran se však dostávají bez potíží a ubytovávají se v příhodně zastrčeném hostinci.

Jacob, jako jediný pamětník dávné výpravy do země Mallikorn, která se datuje do roku 1016, jistě by dnes užasl nad změnami, které se zde od té doby udály. Cudá tvrz, kde před lety sídlil Aran již nestojí a na jejím místě teď ční k nebi mohutná přístavní pevnost. Chatrné městské hradby byly dávno prolomeny a město se prsty svých ulic mnohonásobně rozrostlo. Kvetl obchod i řemesla a v přístavu kotví spousta lodí z dalekých krajin. Všude vládne ruch a shon a lidé vypadají šťastně a spokojeně. Z oken hospody je možno co chvíli spatřit hlídku dnes již poměrně silné mallikorské armády.

Erlanth dopadl bolestivě na tvrdou podlahu kobky. Poklop nad jeho hlavou se se skřipěním zavřel a zhasil tak poslední paprsky světla, pronikající zviřeným prachem do cely z louče, čadící na chodbě. "No fuj", ulevil si slušně kouzelník. "Tady to smrdí jak skřetí drek", konstatoval. "Si čekal nákej luxus, nebo co? Seš nákej moc kách, ne?", ozvalo se ze vzdáleného

kouta místosti, z míst, kde bylo na zašlé zemi alespoň trochu slámy. V tmavém šeru bylo vidět, že se tam pohnul jakýsi balík hadrů. "A ty seš tady za co?", zavrtěl se znovu balík. "Já nevím. Ležel jsem pod postelí", odpovídá kouzelník a snaží se upamatovat se na překotné události posledních hodin. "To já sem tu jenom za loupežný přepadení", rozverně povídá balík hadrů a plazí se přisednout si k nově přichozímu. "S následkem smrti", upřesňuje ještě, aby si ten nový nemyslel, že je tady jenom tak. "Maminko, tatínku, kam jsem se to jenom dostal", myslí si zoufale Etranth a stáčí se do klubička, pokoušeje se usnout. Spánek nepřichází. V těžkých žalárních kobkách hluboko v Argyllské pevnosti není lehké spání.

Nurnští hrdinové obzazují stůl v hostinci U soudku. "Kat". To řekl Atir, dívaje se na stůl v rohu. Ostatní nemohou než dát mu za pravdu. U stolu sedí starší muž tvrdých rysů, oděný ve vlněnou hazuku s kápí, sám u korbele piva. Tak sedávají jen ti, kdož požívají bázlivé úcty celého města, ale z jejichž rukou by žádný nevzal krajíc chleba. Argyllský kat má poslední dobou mnoho práce. Lapkové, řádicí na jihu země jsou pochyťováni královými vojáky a procesy, při nichž jsou za temné čarodějnictví odpravovány celé vesnice také nadělaly muži odplaty nejeden mozol na rukou. Topůrko jeho sekýry je tvrdé.

K jeho stolu si přisedává kroll a s ním několik dalších postav různých ras. Kroll zapřádá hovor: "Kat?". "Tak tak", přitakává hlubokým hlasem muž a srká chmelovinu. "A práce, tý máš moc?", táže se Jacob. "No jéje", mává rukou majitel městské katovny. "Spoustu". "A kdy máš nejbližší popravu?", vpadává do rozhovoru Rolld. Uvažujíc o Erlanthově osudu, myslí hned na to nejhorší a napadá ho šílená myšlenka - osvobodit Erlantha při popravě. "No, další věšení a stínání bude popozejtří". "A koho budeš popravovat?", táže se ještě kroll Jacob. "No to já eště nevím", začíná se rozhovor katovi nelíbit. "Asi náky lapky". "Hm, tak díky", povídá slušně vychovaný Rolld a Nurnští se stahují ke svému stolu. Páin přemýšlí, jak těžké bu bylo takového kata sejmut.

Paprsek světla si těžce prodral cestu do

cely. V otvoru ve stopě se objevila hlava žalárníkova. "Hej. Vstávat. Jde se k panu soudci". Odshora se začal spouštět žebřík. "Erlanth Linfalas. To seš ty?", zeptal se žalárník kouzelníka, lezoucího po žebříku. "Tak polez", pomáhá mu neurvalým způsobem z kobky. Erlanth je veden úzkými pevnostními chodbami a na čele mu vyvstávají kapičky ledového potu. "Maminko, maminko, dyť mi něco udělaj, dyť já jim musím zdrhnout", křičí jeho pud sebezáchovy, seč mu síly stačí, ale rozum, ten je u kouzelníka nejhlasilější. Napovídá mu, že se přece nemůže nic stát, nevinného přece nemohou odsoudit. A to se samozřejmě mylí.

Velkou rozlohu soudní síně stačily bohatě osvitit čtyři svícny, vyrobené ve formě kol od povozů a zavěšené od stropu v rozích místnosti. Jejich mihotavé světlo dodává siní ponurý a zlověstný ráz. Za dlouhým stolem sedí soudce a několik přísedících. Je zde i králův posel Tyrgit. Erlanth se chvěje na celém těle a dobře mu není ani poté, co slyšel kvílení muže, kterého před ním odváděli. Kouzelníkem smýkli dva pochopové na lavici. K jeho úžasu vedle něj sedí pán Ochrot z Kypřina. Má svěšenou hlavu a nic nefiká. "Věc", říká zvucným hlasem soudce a odkašlává si, neboť mu v horkém vzduchu vyschlo v krku. "Věc obžaloby z porušení vazalské povinnosti, svévolného napadení svého souseda a neposlušnosti svému králi, obžalovaný Ochrot z Kypřina, a věc padělání peněz a účasti na vraždě pána Gnota ze Smutně a jeho poddaných, obžalovaný Erlanth, řečený Linfalas. Oba případy spolu zřejmě souvisí". Soudce se chvíli hrabe v lejsstech na stole a posléze nachází papír s příslušným zákonným ustanovením. "Co k tomu může říct svědek, ctihodný Tyrgit?", obrací se na šermíře. Ten předstupuje na vyvýšený stupínek mezi lavicí obžalovaných a soudci a povídá: "Ráno dvacátého osmého měsíce travnu jsme dorazili na sídlo pana Gnota ze Smutně, abychom tam prověřili zprávy, že sousedský svár v tomto kraji přerostl v ozbrojenou bitku. Dům mistra Gnota byl však vypleněn a pán domu i jeho synové mrtvi. Krev na jejich tělech však v době našeho příjezdu nebyla ještě sedlá. Nacházela se

zde pouze skupina lapků, z nich jsme některé zabili a toho zde", ukazuje na Erlantha, lítostivě polučího chrpové oči", zajali. Na dvoře tvrže stál vůz, kde jsem objevil pytel, čítající patnáct tisíc falešných zlatek". Tyrgit dělá pauzu, aby všichni měli čas vstřebat dosah těchto slov. "Pan Ochrot z Kypřína nám pak sdělil, že napadl svého souseda, neboť ten si na něj najal tlupu zabijáků, kteří jej o všechno ožebračili. Tenhle byl prý jedním z nich", ukazuje na kouzelníka. "Je ale také možné, že to bylo obráceně, a že Ochrot té bandě zaplatil falešným zlatem za zabití mistra Gnota". Tyrgit se odmlčel a přelíčení pokračuje výslechy dalších svědků. Soudce se snaží dát si dohromady Nurnskou družinu, zabitého Gnota, Ochrota a pobité žoldáky a vůz naložený falešným zlatem. Chybí však mnohá fakta, nejistý je zejména původ falešných peněz, je též možné, že byly přivezeny z Gwendarronu. Soudce chvíli váhá, zda má k vynucení výpovědi obžalovaných použít práva útrpného, ale pak si říká, že by nebylo moudré kazit dobré vztahy s Gwendarronskou říší velkým vyšetřováním kvůli pár falešným zlatákům.

Soudní přelíčení ještě chvíli pokračuje. Jako polehčující okolnost mluví pro Erlantha skutečnost, že byl nalezen pod postelí a beze zbraně. Oproti tomu všichni v síni vykřikli odporem, když jim Tyrgit oznámil, že ve společnosti cizinců byli spatřeni i skřeti. "Fuj, no hanba!", dávají soudci najevo své opovržení. Na skřety tu jsou alergií. Nutno však dodat, že největší polehčující okolností byl pro Erlantha jeho mírný zjev, slušné vystupování a nevinné bleděmodré zraky. Je postupně zproštěn obžaloby z vražd a soud mu již jen klade za vinu spolupráci při udávání padělaných peněz. Po nějaké době soudce povstává a praví: "Takto rozhoduji z moci krále: Ochrot z Kypřína, odsuzuje se ku ztrátě cti, jména a majetku a budiž vyhnán za hranice království mallikornského až do konce svých dnů a Erlanth, řečený Linfalas, odsuzuje se..."

Nurnští se ráno sešli na náměstí. Chtějí si prohlédnout místo, kde se bude poprava konat, aby věděli, kde jsou jaké únikové cesty. "Držte mě!", třeští oči Torp. "U všech přejetých koček, já ho vidím". A ukazuje přes náměstí. K Nurnským

kráčí pomalými kroky Erlanth Linfalas a chabě kyne rukou. Pravou. Levou ani nemůže, neboť na jejím místě volně plandá prázdný rukáv...

Později, když poslední z Mallikornských návratů zůstal jen bolavou vzpomínkou v mysli, vyprávěl Erlanth v hospodě, jak se to tehdy přihodilo. Vyprávěl o tom, jak smlouval s katovým pacholkem, kterou ruku mu vlastně utne, o tom, jak se ještě v posledních chvílích snažil utéci i o tom, jak těžké byly chvíle, v nichž už byl téměř rozhodnut učinit přítrž svému trápení a vzít si život. "Ale, konec konců, i takhle se dá přece žít", filozofuje nad pohárem vína a kolem sedící druzi nurnští si prohlížejí jeho protězu, kterou mu ze dřeva a kovu umně zrobil dobrák Torp.

Faktem zůstalo, že se Nurnští vlastně nikdy nedozvěděli, kdo je okradl a kde se falešné zlatáky vzaly. Zbyla jen vzpomínka a ponaučení: Není všechno zlatka co tak vypadá. A zatímco slunce zapadá a červánky nad nurnským pobřežím dělají tečku za horkým letním dnem, Liscannor už zase sedí v hospodě...

A v zemi Mallikornské není mnoho lidí, kteří by mohli vyprávět, jak zde spatřili Nurnskou družinu. Ne, že by ji tu nebylo vidět. To spíš málokterý člověk mohl po setkání s ní ještě vůbec mluvit. Valná většina těch, které Nurnští potkali, toto štěstí neměla.

Lehčí zlaták než si přáli
každý pozná brzy
Místo nich se rozkutálí
po podlaze slzy...

* Lyrický epos o Skoggothovi *

Dílo je nesporně vrcholem družinické poezie. Vzhledem k neúměrné skromnosti dnes již zesnulého básníka, tento ojedinělý epos, dá se říci, nespátril světlo světa. Okleštěná nedokončená verze Krvavé balady sice kolovala mezi lidem, ale šlo jen o jeden ohmataný opis, ze kterého po čase nešlo čist, proto se postupně objevovala v různých

modifikacích pomocí ústního podání gwendarroňanů mnohdy prosté až podprůměrné inteligence, což jistě okleštěné verše ještě více ochudilo.

Krvavá balada

Čagdan ze Zajsanu

Když zimní mlhy táhnou krajem tím
když měsíc stříbrí dávných hradů rozvalin
a kolem krovu skučí vichry zlé
kdes v dálce pláče dítě nemocné

Tu z mlhy, písku, prachu, listů zved
se tvor, tak strašně hrůzný na pohled
Těch párů očí darmo počítat
a kolem těla jeho britký smrad
Tři čtyři stopy výšky měl
tak ostré zuby nikdo neviděl
Ty zuby svítí v noci svitem svým
tak zlým, že naň mi schází rým
Tak se strachem už dodám jen
že pařáty je obraz dokreslen
Ta stvůra, již pro pořádek snad
budeme Skoggothem zlým zvát
se na svých křivých nohách hnula vpřed
ku hvězdě severní upřela hled
Tam kdesi pláče dítě, co chce mít
by chtíč svůj mrzký mohla ukojit

To pravil bard, vzav loutnu svou
pro rozptýlení pánů v zámku nad řekou
Tak k zábavě se ozval loutny zvuk
a v krbu žarem roztrhl se suk
A cinkot pohárů a hlahol, smích
ten všecken kolot nyní rázem ztích
A k hrůze všech v tom tichu jako děs
se vykřik jako pták k nebesům vznes
A padli k zemi hosté z daleka
ten výkřik křičel smrti člověka
Pán zámku zbledl jako zeď
a ze schodů se rychle řítí teď
Hnán k zběsilosti předtuchou svou zlou
teď pádí do zahrady za dcerou
Tak našli ho i vzácní hosté
jak nad tělem své dcery říká po sté:

"Ta bestie neujde zrakům mým
za činy zde pod keřem šípkovým
Svou dceru, dceru zabitou
teď pomstím pomstou strašlivou"

Tu vzhlédl, barda uviděl
bard zpěv mu v mysli připomněl
Tu čtyři stopy velkou zrůdu
co přednost dává chtíči, pudu
"To Skoggoth zavinil tu řež
Ty, barde, mě k němu dovedeš"
Tak pravil kralevic a mečem mách
a z jeho meče čísel strach
A bardovi nic nevěřil že jen
zlou pověstí je Skoggoth, jenom sen

Tak nazitří se dali cestou svou
ten bard a šlechtic s družinou
A jejich cesta byla tuze zlá
vždyť smýčeli jen místa prokletá
Však Skoggotha jim najít dáno jen
ne dříve bylo, než za rok a den

Už sami dva tu stojí rváči
Kralevic a bard, co loutnu vláčí
A naproti nim Skoggoth stojí sám
Ten tvor, co lidí nezná klam
Vždyť ošklivost, vy bídní lidé hluší
je vykoupena prostou čistou duší
co zášti, lži a zloby nezná nic
To měl znát bard i kralevic
Však dva ti lidé, slepí hněvem svým
tam nad Skoggothem stojí, nad mrtvým
A jejich srdce svírá prázdný žal
neb osud už jim všechno štěstí vzal

Tak neunesli životů svých tíže
a hroby jejich značí dnes dva kříže
Se svědomím už nechtěli dál žít
tak životů svých přetrhli si nit